

La solució final per als catalans

“Si el III Reich hagués guanyat la Segona Guerra Mundial, ja s’havia disposat la deportació de població d’origen català –independentment de la seva ideologia-, cap a camps de concentració al nord d’Àfrica, i el posterior repoblament de la terra catalana amb gent vinguda d’altres terres d’Espanya. Com que el destí bèl·lic va impossibilitar complir amb la primera part del projecte genocida dels franquistes, no es va dubtar posteriorment de provocar l’allau migratori bestial que va patir Catalunya durant la dictadura, amb el fi de descohesionar la nació catalana” (Dr. Franz-Berndt Speicher, *L’Estel de Mallorca*, 1•7•1997).

La *Sicherheitsdienst* de la Gestapo, l’espionatge de la policia política d’Adolf Hitler, va muntar el 1937 l’operació coneguda com Papers de Salamanca: 200.000 quilos de documents robats als catalans i guardats a l’hospici de nens del carrer Gibraltar del quarter general de Francisco Franco. L’historiador del dictador Paul Preston ha destapat que el coronel de la SS Heinz Jost, condemnat a mort a Nuremberg, va dissenyar aquesta neteja racial d’Espanya.

El meu pare, Josep Verges Matas, editor de la revista *Destino*, que era una persona molt ben informada, em va explicar que el violent desacord del tren d’Hendaia amb Hitler (“Franco és pitjor que anar al dentista”) no era un poc creïble repartiment d’Àfrica, sinó la solució final dels catalans. El Führer no es va atrevir a deportar-nos com preu de sang del seu aliat per entrar en guerra. Una cosa era fer desaparèixer jueus dispersos del III Reich, i una altra, jueus imaginaris a la seva terra. Els crims es fan d’amagat com la sagnant persecució muntada per la Gestapo. Tres milions de catalans, tots, estàvem fitxats. El cunyat Ramón Serrano Sunyer va encarregar a l’amic de la família Marcelino Ulibarri el saqueig. Després presidiria el tribunal de repressió, encarregat de les penes de mort. Només al Camp de la Bota, avui tapat pel Fòrum dels Especuladors, n’hi afusellaren 1.400. Tot el que no s’emportaren fou destruït, com llibres i revistes en català. Però no ho cremaven com a Alemanya, sinó que feien pasta de paper, molt millor negoci. La magnífica Plaça Major de Salamanca està construïda també amb el botí de guerra de la destrucció de Catalunya el 1714.

L’arxiu dissenyat per la Gestapo a Salamanca agafava les 17 (de 50) províncies que lluitaren contra el feixisme. Però els castellans han recuperat els seus documents, com les famílies dels polítics Giner de los Ríos i Azaña. En canvi les famílies Cambó o Rovira i Virgili han rebut la mentida com a resposta. La Comissió de la Dignitat diu en un llibre (Editorial Milenio) que amagar el contingut i elevar un fitxer policial a valor d’arxiu és una jugada deshonest per guanyar temps i no retornar documents obtinguts per la violència. El primer ministre de cultura postfranquista Ricardo de la Cierva avisava que tornar els Papers de Salamanca als catalans era trencar Espanya, com repeteix José María Aznar: “La propia nación española corre peligro.”

El coordinador de la Dignitat Toni Strubell pregunta: “Matthausen i Dachau queden en peu com memòria de l’holocaust. El que no s’entendria fora mantenir uns quants jueus als barracons per Unidad de Archivo Judío. Resulta inimaginable que documents robats per nazis a la guerra no hagin estat tornats. Si Salamanca és l’arxiu de la Guerra Civil, ¿per què només té documents d’una minoria? Que no va haver-hi Guerra Civil a tot l’Estat?”

Per què no hi traslladen els enormes fons que hi ha al menys en sis arxius espanyols? Per no parlar de la subvencionadíssima Fundación Francisco Franco. Si el ministre de defensa José Bono acaba de tornar la santa creu ortodoxa espoliada per la División Azul a Rússia, ¿per què no es pot tornar als catalans el que és nostre? En un Estat de dret tots els béns robats són retornats als seus propietaris.”

500 intel·lectuals i famosos de tot el món demanen el retorn, com els presidents Mario Soares o Francesco Cossiga. L’hispanista Henry Ettinghausen escriu: “És la perpetuació deliberada d’un acte d’Estat de robatori a mà armada. No fer res no és una decisió neutral sinó mantenir l’oblit col·lectiu i negar-se a posar fi a un dels pocs desastres de la Guerra Civil que encara poden arreglar-se.” El PSOE, en mestissatge amb el PSC i dependent d’Esquerra, serà tan culpable com el PP si no torna els papers de la Gestapo a Salamanca, capital de la Guerra Civil i, diuen, capital europea de la cultura.